

De harmonie van herinnering

de resonantie van het lot

De harmonie van herinnering
de resonantie van het lot

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

De Herfst van de Jongensjaren

In een klein dorp, omsloten door fluisterende bossen en goudkleurige velden, stond een huis met een rode deur. Het was een huis dat altijd rook naar versgebakken brood en de aarde van de tuin, waar de geur van groei en leven in de lucht hing. In dat huis groeide een jongen op die de wereld in eerste instantie enkel kende door de ogen van een kind, waarin alles glansde met een belofte van avontuur.

Zijn dagen begonnen bij het eerste ochtendlicht, dat zacht door de gordijnen scheen als een warme hand. De jongen rende vaak naar buiten voordat de dauw verdween, zijn voeten stevig in de vochtige aarde. Hij was een meester van het moment, spelend in een wereld die hij zelf creëerde tussen de bomen, de beek en het veld. De tijd voelde eindeloos, alsof de zomer nooit zou wijken voor de koude adem van de herfst.

Maar de jaren gingen voorbij. De beek, ooit een koninkrijk vol kikkers en geheimen, werd een eenvoudige stroom water. De bomen, die als reuzen over hem waakten, werden niet langer mysterieus, maar gewoon vertrouwd. Hij groeide, zoals de takken van de appelboom in de tuin groeiden, met knoesten en scheuten die telkens verder reikten.

De eerste herfst waarin hij zich volwassen voelde, was de herfst waarin hij zijn rode fiets voor het eerst alleen naar de stad reed. De weg kronkelde door bossen die ooit eindeloos leken, maar nu eenvoudig meetbaar werden. De wind, eerder een vriend die tegen zijn wangen fluisterde, was scherper, zwaarder. Hij realiseerde zich dat opgroeien betekent dat de wereld verandert, niet omdat zij dat doet, maar omdat jij het doet.

De rode fiets werd vervangen door een treinreis naar een verre stad, waar de lucht grijs was en de straten vol onbekende gezichten. Het kind in hem was er nog, ergens diep verborgen, maar verstomd door de verantwoordelijkheid van het volwassen leven. De boeken die hij las, spraken niet langer over helden en verborgen schatten, maar over economie en het gewicht van de toekomst. En toch, soms, wanneer de regen tegen de ramen tikte, hoorde hij in de druppels het gefluister van zijn oude beek.

Op een dag keerde hij terug naar het huis met de rode deur. Het leek kleiner dan hij zich herinnerde, de kleuren vervaagd door de tijd. Hij liep naar de tuin, waar de appelboom nog steeds stond, zijn takken zwaar van rijpe vruchten. Daar, onder die boom, voelde hij een warme bries die iets van vroeger met zich meedroeg. Hij sloot zijn ogen en zag het jongetje weer, rennend door het veld, lachend in de zon.

Opgroeien, dacht hij, is geen afscheid nemen van wie je was, maar het leren leven met al die versies van jezelf. Het is een dans tussen verleden en heden, een voortdurende herfst waarin je telkens opnieuw loslaat wat je niet langer bent, om ruimte te maken voor wat je zult worden. En terwijl de bladeren zachtjes neervielen, voelde hij zich